

...-I ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. III. .../2011/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A ...-i Ítéltábla a Kőrössy & Társai Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Kőrössy Mária ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes neve) felperesnek-, a Dr. Simon Zsuzsanna Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Simon Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) I. r., a személyesen eljáró alperes neve (alperes címe) II. r., alperes neve (alperes címe) III. r., alperes neve (alperes címe) IV. r. alperesek ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében, a ...-i Bíróság 2011. március 24. napján kelt, 14.P.../2007/133. számú ítélete ellen az I. r. alperes részéről 134. sorszám alatt benyújtott és 135. számon megindokolt fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban, figyelemmel a felperes által 3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezésre is - a 2011. november 8. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az I. r. alperes által a felperesnek értékkiegyenlítés címén fizetendő összeget 15 423 696 (Tizenötmillió-négyszázhuszonháromezer-hatszázkilencvenhat) Ft-ra felemeli, egyekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 190 000 (Egyszázkilencvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 42 600 (Negyvenkettőezer-hatszáz) Ft, míg az I. r. alperest, hogy 417 900 (Négyszáztizenehétezer-kilencszáz) Ft feljegyzett fellebbezési és csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket fizessenek meg az államnak az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes és az I. r. alperes (a továbbiakban: alperes) ...-on, 1972. december 2. napján kötöttek házasságot. A házasságkötésüket követően 1975. évben ...-ra költöztek, ahol előbb a G. szám alatti, majd a K. szám alatti, az alperes foglalkozására tekintettel kiutalt szolgálati lakásban éltek.

1984. szeptember 28. napján megvásárolták a ... szám alatti lakás és garázs ingatlant együtt 710 700 Ft vételárért, amely 80 000 Ft szociálpolitikai kedvezményt is magában foglalt.

A felperes és az alperes 1990. szeptember 19-én elcserélték a ... szám alatti ingatlant a ...-i ... hrsz. alatt nyilvántartott, ténylegesen ... szám alatti (továbbiakban: ...-i utcai ingatlan) egymás között egyenlő tulajdoni arányú ingatlanra, amelynek társtulajdonosai 1/4-1/4 arányban a II-III. r. alperesek. Ez az ingatlan képezte a felperes és az alperes utolsó közös lakását.

A felek között a házassági életközösség 2002. október végén szűnt meg, azonban a felperes a visszatérés szándéka nélkül az utolsó közös lakásból csak 2005. október végén költözött el.

A felperes és az alperes házasságát a ...-i Városi Bíróság a 2003. december 16. napján jogerőre emelkedett 6.P.../2003/2. számú ítéletével felbontotta.

A felperes a 2007. szeptember 21. napján benyújtott kereseti kérelmében az alperessel fennálló házastársi közös ingó- és ingatlanvagyonuk megosztását és elszámolása eredményeként az I. r. alperesnek 19 384 000 Ft értékkiegyenlítés megfizetésére kötelezését kérte.

A felperes a ...-i utcai ingatlanon fennálló közös tulajdont akként kérte megszüntetni, hogy a tulajdoni illetőségét az I. r. alperes váltsa magához, a II-III. r. alperesek pedig tűrjék azt. Az I. r. alperessel szemben 2007. szeptember 1. napjától kezdődően a közös tulajdonú ingatlan után havi 60 000 Ft többlethasználati díj megfizetésére is igényt tartott, valamint az I. és a IV. r. alperes (a közös gyermekük) között 2001. július 30. napján létrejött ajándékozási szerződés érvénytelenségének megállapítását is kérte.

A perrel felmerült költségeit is érvényesítette az I. r. alperessel szemben.

Az alperes nem ellenezte a házastársi közös vagyon megosztását, az értékkiegyenlítésként fizetendő összeget azonban vitatta. A felperes többlethasználati díj megfizetése iránti keresetének pedig az elutasítását kérte.

A II-III. r. alperesek a kereset teljesítését nem ellenezték, perköltségigényt nem terjesztettek elő.

A IV. r. alperes a kereset elutasítását kérte, perköltségre nem tartott igényt.

Az elsőfokú bíróság a 133. sorszámon meghozott ítéletével kötelezte az alperest a közös vagyonhoz tartozó egyes ingóságok kiadására, értékeik megjelölésével együtt.

A ...-i utcai ingatlanon fennálló közös tulajdont akként szüntette meg, hogy a felperes 1/4 tulajdoni illetőségét az alperes tulajdonába adta, és az elszámolása eredményeként kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 14 280 249 Ft

értékkiegyenlítést házastársi közös vagyon megosztása jogcímén. Ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította.

A felperest és az alperest kötelezte a le nem rótt kereseti illeték fele-fele arányú megtérítésére annak kimondása mellett, hogy a peres felek a saját költségeiket maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolása szerint elsősorban a peres felek eltérő tartalmú nyilatkozataira tekintettel (a felperes a házassági életközösség megszakadásának időpontját 2002. október végi, az alperes 1998. január eleji időpontban jelölte meg) az életközösségük megszűnésének időpontját vizsgálta. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy a bontóperi ítélet nem határozta meg a házassági életközösség megszűnésének időpontját. A felperes a bontóperben benyújtott keresetlevelében 2002. május hónapban jelölte meg ezt az időpontot azzal, hogy ekkor jutott tudomására, hogy az alperesnek külső kapcsolata van, míg az alperes a bontóper során 1996. évben határozta meg az életközösség megszakadásának időpontját, de ténylegesen az életközösségük minden szempontból történt megszűnését 1998. év elejére tette. Mindkét fél egyetértett viszont abban, hogy hosszú folyamat eredménye volt, mire megszűnt az életközösségük.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az életközösség megszűnésének a másik fél általánál elismert korábbi időpontját a Pp. 164. § és a 3. § (3) bekezdése alapján annak a félnek kell bizonyítania, aki a korábbi időpontot állítja. Ennek keretében széleskörű bizonyítást folytatott le az életközösség megszakadására vonatkozóan, több érdektelen, illetve rokon tanút - közöttük a peres felek gyermekeit - kihallgatta, és arra a következtetésre jutott, hogy a házastársi életközösség megszűnése akkor következett be, amikor a különéléshez legalább az egyik házastárs részéről a házastársi összetartozás és kapcsolat megszakításának határozott szándéka is járult. A felperes 2002. év ősze környéki időpontban közölte A. nevű gyermekükkel, hogy a házastársával tovább együtt élni nem hajlandó, és édesapjának 2002. októberi halála előtt nem sokkal már kijelentette, hogy be akarja adni a válópert. Ezzel szemben pedig - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint - az alperes nem tudta bizonyítani, hogy ennél az időpontnál hamarabb szakadt volna meg az életközösség.

Az elsőfokú bíróság a vagyonmérleg felállítása során - az ítéletének fellebbezéssel érintett részei tekintetében - a következőket állapította meg:

Az alperes ingó különvagyonaként szerepeltette a birtokában lévő ... frsz-ú utánfutót, ugyanis Sz.P. tanúvallomása szerint az alperes édesanyja megvásárolta tőle a fia részére a ... típusú utánfutót, amely elcserélésre került a perbeli - korábban a B.J. tulajdonát képező - utánfutóra. A cserepartner úgy nyilatkozott, hogy értékben ugyan volt különbség a két utánfutó között, ennek ellenére az alperes az ismeretségükre tekintettel nem fizetett értékkülönböt.

Az elsőfokú bíróság az alperes megtérítendő különvagyonát a ...-i utcai ingatlanban 3 214 336 Ft összegben állapította meg. Rámutatott, hogy a ... szám alatti lakás bérlőjévé csak az alperest jelölte ki a M.N.H. Parancsnoksága és ez szolgálati lakás 1984 októberében leadásra került a ...-i Minisztériumnak, amely szervezet az ... utasítás alapján a szolgálati lakás bérleti jogáról történő lemondás jogcímén 119 700 Ft összegű térítést fizetett ki az alperes részére, amelyet a felperes és az alperes a ... szám alatti ingatlan megvásárlására fordítottak. Megállapította, hogy az alperes szolgálati lakásbérleti jogviszonya családjogi

szempontból önálló bérletnek, ún. „bérleti különvagyonnak” minősül, függetlenül attól, hogy annak bérleti jogviszonyát az arra jogosult házastárs a házassági életközösség megkezdése előtt, vagy annak fennállása alatt szerezte meg.

Az alperes megtérítendő különvagyonára összegének meghatározása során abból indult ki az elsőfokú bíróság, hogy a megvásárolt lakás és garázs 630 700 Ft összegű vételárából 119 700 Ft-ot az alperes fizetett. A házas felek a ... utcai lakást és garázst 2 100 000 Ft-ért adták el (abból az alperes megtérítendő különvagyonára 398 557 Ft volt) és részben e vételárból fedezték a ...-i úti ingatlan ellenértékét. Az eladott ingatlanban meglévő különvagyon értékét rávetítve a ...-i úti alatti ingatlan hitellel együtt számított 3 080 000 Ft-os vételárára, aránypárt számolva az ingatlannak az igazságügyi szakértő által megállapított jelenlegi 25 000 000 Ft-os forgalmi értékének az életközösség megszakadását követően végzett 160 000 Ft-os munkálattal csökkentett értékére, 24 840 000 Ft-ra, 3 214 336 Ft az alperes megtérítendő különvagyonára.

Az elsőfokú bíróság a felperes 110 000 Ft-ban megjelölt megtérítendő különvagyonát nem látta megállapíthatónak. A felperes állította, hogy az általa az édesapja után testvérével együtt megörökölt ingatlan eladásából rájutó 40 000 Ft-os vételárat 1977 szeptemberében személygépkocsi igénylésbe fektették, majd 1981. évben megvásárolták a nevére a ... frsz-ú ...-t, és annak 1984. második felében történt értékesítéséből befolyt összeget is a lakásingatlan vételárára fordították.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 1984. október 17. napjáig volt a ... tulajdonosa, azonban különvagyonánakösszességét és annak a közös lakás vételárába történő beforgatását kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani.

A felek közös tulajdonát képező ...-i utcai ingatlan beköltözhető állapotú értékét az elsőfokú eljárásban megtartott utolsó előtti tárgyaláson a peres felek által elfogadott Cs.T. igazságügyi szakértő véleménye alapján 25 000 000 Ft-ban állapította meg az elsőfokú bíróság.

A felek közös vagyonaként állította be a vagyonmérlegbe a ... frsz-ú ... típusú személygépkocsit 3 170 000 Ft értékben. A felperes állította annak közös vagyoni jellegét, az alperes azonban arra hivatkozott, hogy mellőzni kéri az elszámolásból a vagyontárgyat, mert annak elajándékozásáról 2001. július 30-án megállapodás született közte és I. utónevű gyermekük között, ezért az életközösség megszűnésekor a személygépkocsival a házas felek már nem rendelkeztek.

A 2001. július 30-án megkötött megállapodás szerint az alperes felajánlotta a gyermekük részére a birtokában lévő, és a felperessel közös tulajdont képező ... frsz-ú ... típusú személygépkocsit azzal, hogy az annak eladásából származó vételárat a vásárolandó perbeli személygépkocsi árába számítsa be. A ... gépjármű egyébként az alperes tulajdonaként volt nyilvántartva 2001. augusztus 7-től 2006. március 14-éig.

A felperes a 2001. július 30. napján megkötött megállapodás érvénytelensége megállapítását azért kérte, mert a hozzájárulása nélkül kötötték meg az ügyletet. A szerződésről tudomása sem volt, ezért álláspontja szerint e vagyontárgy házastársi közös vagyon részét képezi.

Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a közös ingó vagyontárgyakra vonatkozó egyik fél által tett egyoldalú rendelkezést a következőes bírósági gyakorlat nem tekinti érvénytelennek, hanem az egyetértési jog hiányának a jogkövetkezményeit a házastársak

egymás közötti jogviszonyában kötelmi jellegű megtérítési igény formájában vonja le. Az alperes és O.I. tanú ellentmondó vallomásait figyelembe véve megállapította, hogy az alperes felhívás ellenére nem tudta igazolni, hogy a gyermekük milyen összeget fizetett be a személygépkocsi vételárába, és a gyermekük sem tudta összecszerűen igazolni a hozzájárulását a vételhez. Mérlegelte azokat a körülményeket, hogy a gépjármű az alperes tulajdonaként volt nyilvántartva, és ő birtokolta mindvégig azt, ő vett fel 1 000 000 Ft összegben hitelt az autó vételárára, és mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a ... gépjármű teljes mértékben a közös vagyon körében számolandó el.

A felperes elszámolni kívánt az alperes birtokában tartott közös vagyonként a ... Banknál kezelt folyószámlán 1 600 000 Ft összeget, de az elsőfokú bíróság megkeresésére közölte a pénzügyintézet, hogy az alperes folyószámlája 2002. július 29. napján megszűnt. A megszűnésekor egyenlegként mutatkozó 1 839 812 Ft 2002. július 24. napján átutalásra került az alperes ... és Vidéke Takarékszövetkezetnél kezelt lakossági folyószámlájára és az életközösség megszakadásakor e számlán az alperes megtakarításainak összege 4 750 000 Ft volt. Az alperes e tétel közös vagyoni jellegét összecszerűségében vitatta, arra hivatkozott, hogy a folyószámlához és a hozzákapcsolódó betétszámlákhoz István Krisztián fiának teljes körű meghatalmazása volt, ezért az nemcsak a saját, hanem a gyermekük megtakarítása is. O.I. tanúvallomásában azonban még hozzávetőlegesen sem tudta meghatározni az apja számláján kezelt, tulajdonát képező összeg nagyságát, és a pénzügyi adatok alapján a per irataiból nem állapítható meg befizetés a részéről. Ezért az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a 4 750 000 Ft-ból bármilyen összeg a peres felek gyermekének megtakarítása lenne, ezért azt teljes egészében közös vagyoni megtakarításként tüntette fel az alperes oldalán. A felperes a közös vagyoni megtakarításokat összesen 7 000 000 Ft-ban jelölte meg, és az életközösség megszűnését követően, illetőleg az időpont körül zajlott kukorica betakarításból befolyt, az A. Kft. által az alperesnek kifizetett 1 525 066 Ft, illetőleg 400 000 Ft támogatást is közös vagyonként kérte elszámolni. Az alperes előadta, hogy az A. Kft-vel földhasználati szerződést kötött, ezért az abból befolyó pénzt csak ő tudta felvenni, azonban I. fiuk finanszírozta a beruházást, emiatt őt illette a jövedelem és támogatás is. Arra azonban nem emlékezett, hogy a fiának pontosan milyen összeget adott át, illetve, hogy annak mi lett a sorsa. Azt adta elő, hogy valószínűleg takarékbba lett téve a saját nevében.

Az elsőfokú bíróság megállapította a felperes által csatolt iratokból, hogy 2002. év végén került kifizetésre a kukoricatermelésből befolyt összeg, ezért az életközösség megszakadásakor az még a betétszámlán nem állt rendelkezésre, illetve O.I. tanú vallomása is alátámasztotta az alperes nyilatkozatát, hogy az apja nevében, de ténylegesen ő foglalkozott kukoricatermeléssel és ebből származott a jövedelme, ezért ezt a tételt kirekesztette az elszámolás köréből.

Az alperes az életközösség fennállása alatt havi rendszerességgel megtakarítást fizetett be az ... Nyugdíjpénztárba, amelyet munkahelye, a minisztérium az illetményéből utalta át 800 649 Ft összegben. Az alperes ezt különvagyonaként tüntette fel, azonban az elsőfokú bíróság azt közös vagyonként számolta el, mert megállapítása szerint a házastárs foglalkozásából, tevékenységéből származó jövedelem a vagyonközösséghez tartozik.

Az elsőfokú bíróság kirekesztette a vagyonmérlegből az öntöző berendezést, mert álláspontja szerint az nem képezett házassági közös vagyont. Az alperes a 19/A/1. szám alatt csatolt számlával igazolta, hogy a berendezés tulajdonosa a számlán feltüntetett M.D. illetve a cége, és azt az alperes használatra adta át J.G. részére, aki egy ugyanolyan típusú berendezést a használatot követően visszaszállított. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint pedig a felperes a készpénzfizetési számlán feltüntetett adatokkal szemben nem tudta bizonyítani azt, hogy az alperes nem használatra kapta az öntöző berendezést, hanem vásárolta.

Az alperes a B. és B. nevű kutyák tartási költségét is kérte elszámolni az életközösség általa megjelölt megszűnésének időpontjától, illetve B. kutya befogásától a kutyák elpusztulásáig 821 000 Ft, illetve 598 000 Ft összegben. A felperes a tartási költség elszámolását ellenezte, és B. kutya közös vagyonhoz tartozását is vitatta. Az elsőfokú bíróság pedig arra a következtetésre jutott, hogy a vagyonközösséghez tartozó, nem haszon, hanem kedvtelésből tartott állatok szempontjából csak az állatot ténylegesen gondozó és felügyelő társtulajdonos minősül állattartónak, ezért csak őt terhelik a törvényben meghatározott (pl. a tartási) kötelezettségek.

Az alperes az 1998. január 1. napjában megjelölt életközösség megszűnési időponttól kezdődően a felperes elköltözéséig 2005. október 30-ig kérte az általa kiegyenlített rezsiköltségek elszámolását, a felperes azonban arra hivatkozott, hogy az életközösség megszűnésének általa megjelölt időpontjáig közösen fizették az összegeket, illetve azt követően is felváltva fizették be a csekkeket.

A felperes állította, hogy 2002. őszének vége felé már minden kapcsolatot megszakított az alperessel, azt követően beteg édesanyját ápolta félévig, ezért a lakásban hetente csak egy-két napot töltött. Az alkalmankénti tartózkodás miatt az elsőfokú bíróság nem fogadta el, hogy a felperes a víz-, gáz-, villany költségeihez ebben az időszakban hozzájárult volna, ezért a felperes elköltözéséig az alperes által kifizetett 685 025 Ft-ot számolta el rezsiköltségként, amelynek fele összegével 342 412,50 Ft-tal a felperes tartozik alperesnek. Azonban a felperes is fizetett az életközösség megszakadását követően rezsiköltséget 13 099 Ft összegben, ezért annak fele összege 6 549,50 Ft jár a felperesnek.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a közös vagyont 32 236 302 Ft-ban állapította meg, amelyből az egy főre eső jutó 16 118 151 Ft. A közös vagyoni értékkülönbséggel a felperes irányába alperes tartozik 14 543 612 Ft-tal, tekintve, hogy a felperes birtokában 1 574 539 Ft van. A csatorna bekötéshez a felperes hozzájárult a 81 000 Ft-os összeg felével 40 500 Ft-tal, illetve a vízbekötés költségei címén 32 000 Ft-tal, így részére jár összesen 14 616 112 Ft, amely csökkentendő a rezsiköltség egybeszámításával megállapított 335 863 Ft-tal, ezért köteles az elsőfokú bíróság elszámolása eredményeként házastársi közös vagyon megszüntetése címén az alperes 14 280 249 Ft értékkiegyenlítés megfizetésére a felperes javára.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását kérte akként, hogy értékkiegyenlítés címén a felperes részére megítélt összeget az ítélet tábla 7 886 477 Ft-ra szállítsa le és marasztalja a felperest a fellebbezési eljárási költségeiben.

Az alperes továbbra is 1998. január eleji időpontban határozta meg az életközösség megszűnését. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően a peres felek I. gyermekének, valamint testvérének, O.I.-nak tanúvallomását. Hangsúlyozta, önmagában az a tény, hogy a kívülág felé a felek az életközösségük megszűnését nem mutatták, a családi eseményeken, esküvőkön, temetéseken együtt jelentek meg, nem igazolja az életközösségük fennálltát, mint ahogyan azt sem, hogy az életközösség megszűnését követően alkalomszerűen házasetet is éltek.

Kiemelte, hogy a bontóperben maga a felperes is 2002. májusában jelölte meg az életközösség megszakadásának időpontját, és azt nyilatkozta, hogy a fizetésüket már korábban is külön kezelték, azzal külön rendelkeztek, illetve, hogy a gáz- és a villanyszámlákat az alperes fizette. Ezért a felperes nyilatkozatával sem áll összhangban az elsőfokú bíróság által megállapított 2002. október végi életközösség megszűnési időpont.

A ... gépjárművel kapcsolatban kifogásolta, hogy azt közös vagyonként számolta el az elsőfokú bíróság. Előadta, hogy a gépjármű vételára 3 750 000 Ft volt, amelyből a fiuknak ajándékozott ... vételára 1 100 000 Ft volt, ezért a peres felek közös tulajdona a jármű 29,3 %-a, tehát a felperesi jutó 14,6 %. Álláspontja szerint megfelelően igazolta, hogy mind az 1 000 000 Ft hitelt, mind pedig az 1 750 000 Ft készpénzt I. gyermekük biztosította. Emiatt a bíróság által megállapított 1 585 000 Ft felperesi jutó helyett számára 464 933 Ft összeg járna, illetve a felperest megilleti a ... gépkocsi 2001. júliusi eladási árának az 50 %-a, azaz 550 000 Ft.

A ... és Vidéke Takarékszövetkezetnél vezetett folyószámláján kezelt összeg közös megtakarítási jellegét továbbra is vitatta. Utalt arra, hogy már a bontóperben is akként nyilatkozott a felperes, hogy a fizetést már korábban is bizonyos értelemben külön kezelték, közösen nem terveztek anyagi kiadásokat. Ezért - álláspontja szerint - a felek a megszerzett jövedelmüket különvagyonnak tekintették, a másik folyószámlájához még hozzáférés esetén sem nyúltak, így indokolt a számlákon szereplő megtakarításokat különvagyonnak tekinteni. Vitatta azt is, hogy 1 737 791 Ft megtérítési kötelezettsége állna fenn a felperes felé, mint ahogyan nem tartott igényt a felperes OTP folyószámlán lekötött betét összegének a felére sem.

Az ... Nyugdíjpénztárban meglévő megtakarítás álláspontja szerint csak őt illeti meg, a házastárs, mint hitelező erre az összegre nem tarthat igényt, az nem tartozik a peres felek közös vagyonába, ezért a felperes részére járó összeg további 400 325 Ft-tal csökkentendő.

A ...-i úti ingatlan értékét 20 000 000 Ft-ra tette, amelynek figyelembevételével a felperes részére fizetendő megváltási ár az elsőfokú bíróság által megállapított 10 812 832 Ft helyett csupán 8 630 994 Ft.

Az elsőfokú bíróság által kifejtett a kutyák tartásával kapcsolatos álláspontot sem osztotta, mert szerinte mindkét kutya házőrzői feladatot látott el a közös tulajdonú ingatlanokon, mely tevékenységükkel a felperes érdekeit is szolgálták. Emiatt a tartásukkal felmerült költség fele összegét, 557 020 Ft-ot a felperesnek kell viselnie.

A rezsi költségek tekintetében továbbra is fenntartotta a korábbi nyilatkozatait, miszerint 1998. január 1. napjától 2005. október 31. napjáig 1 548 763 Ft rezsi költséget fizetett, amelynek a fele 774 381 Ft. E számításai eredményeként kérte az értékkiegyenlítés összegének a fellebbezésében megjelöltre történő leszállítását.

A felperes a törvényes határidőn belül csatlakozó fellebbezést nyújtott be, mert álláspontja szerint 2 562 171 Ft-tal magasabb összeg jár részére, mint amit az elsőfokú bíróság megállapított, ezért az értékkiegyenlítés címén fizetett összeget 17 324 950 Ft-ra kérte felemelni.

A csatlakozó fellebbezésében egyrészt kérte, hogy az ítélet tábla a ...-i úti ingatlan vonatkozásában a felperes és az alperes tulajdoni arányát egymás között egyenlő arányban állapítsa meg, mellőzve az alperes különvagyoni ráfordításainak a figyelembevételét.

Másodlagosan, ha az ítélet tábla mégis megállapíthatónak látná az alperes különvagyont, akkor annak mértékét 11,483 %-ban, 2 870 750 Ft-ban határozza meg. Kérte ebben az esetben megállapítani azt, hogy ő is rendelkezett 10,553 %-ban különvagyoni hányaddal, ezért a saját tulajdoni hányadát 49,53 %-ban, az alperesét pedig 50,465 %-ban jelölte meg. Továbbra is hangsúlyozta, hogy nem szolgálati lakás, hanem önkormányzati bérlakás volt a leadott ingatlan, ezért a bérleti jog lemondásáért megállapított összeg mindkét házastársat megillette. Arra az esetre, ha ezt mégsem látná megállapíthatónak az ítélet tábla, akkor indítványozta, hogy a 80 000 Ft szociálpolitikai kedvezményt is vegye figyelembe az első ízben megvásárolt ingatlan vételárának megállapításánál, azaz 710 700 Ft összegben állapítsa meg, és annak megfelelően módosítsa az alperes megtérítendő különvagyonának összegét.

Ugyanakkor hivatkozott arra is, hogy a saját különvagyona is beforgatásra került az ingatlanba, ami számára 2 638 250 Ft különvagyont jelentene a 25 000 000 Ft-os forgalmi értéken belül.

Az ... frsz-ú utánfutóval kapcsolatban azt nem vitatta, hogy Sz.P.-tól az alperes édesanyja vásárolta az előző 10 000 Ft értékű utánfutót. Azonban a B.J. általa adott és elcserélt utánfutó értéke 100-120 000 Ft volt, ezért a kettő különbözete 90 000 Ft, ezért az utánfutó 90 %-ára kérte a közös vagyoni értékhányad megállapítását, tekintettel arra, hogy az egész családdal fennálló ismeretségre tekintettel engedte át azt ellenérték nélkül B.J.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az öntöző berendezést kirekesztette a vagyonmérlegből. E vagyontárgynak a vagyonközösséghez tartozását álláspontja szerint az igazolja, hogy J.G. nem ugyanazt a gépet adta vissza az alperesnek, hanem egy másikat, vagyis valójában az alperes a tulajdonjogáról rendelkezett az öntöző berendezésnek, így az a közös vagyont képezi.

Álláspontja szerint a M.D. nevére kizárólag az áfa visszaigénylés érdekében kiállított számla nem indokolja az alperes birtoklásával, illetve a család használatával szemben, hogy az öntöző berendezés az ő tulajdona lenne.

Felemelve a keresetét a megváltási árból 2 133 115 Ft után 2002. november 1-jétől késedelmi kamat iránti igényt kívánt érvényesíteni arra tekintettel, hogy az alperesnél lévő 4 750 000 Ft-ból, a 800 649 Ft-ból, illetve az ő OTP folyószámláján kezelt 1 284 419 Ft-ból nála csak ez utóbbi összeg mutatkozik.

Kérte elszámolni a ...-on folytatott csemegekukorica termelés eredményeként az életközösség megszűnése előtt már leadott termés elszámolásából eredő 1 925 066 Ft-ot, arra hivatkozással, hogy egyrészt mindenütt az alperes neve szerepelt az elszámolásokon, másrészt I. fiuk tanúvallomása nem minősült aggálytalannak, mert „minden egyes megnyilatkozásán átsütött egyrészt a saját érdeke miatti elfogultság, másrészt több alkalommal a nyilatkozataiból felháborító gyűlölködés sugárzott”.

Az alperes fellebbezése kapcsán pedig hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a ... az ... Nyugdíjpénztárban lévő megtakarítás vonatkozásában a közös vagyoni tételekről, illetve az alperes ingatlanforgalmi szakértői véleménnyel kapcsolatos kifogásának alaptalanságáról.

Álláspontja szerint a kutyákkal kapcsolatban a szakértő is kimutatta, hogy az oltási költségük igazolása érdekében kiállított bizonyítvány valótlan tartalmú, illetve a B. nevű kutya azt követően került a házhoz, hogy megszűnt az életközösségük.

Az alperes a felperes csatlakozó fellebbezésével érintett részében - a saját fellebbezésével nem érintett körben - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az alperes fellebbezése alaptalan, a felperes csatlakozó fellebbezése részben alapos.

1. Mindenekelőtt az alperes alaptalanul vitatta az életközösség megszűnésének az elsőfokú bíróság által meghatározott 2002. október végi időpontját.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le az időpont meghatározása végett. A peres felek személyes előadásán túlmenően értékelte a peres feleknek a bontóper során tett előadását, kihallgatta tanúként mindkét gyermeküket, valamint a felek által bejelentett rokon és ismerős tanúkat, akik tudomással bírtak a felek életközösségének tartalmát, illetve tartamát illetően. A felek egymással ellentétes előadását, a kihallgatott tanúk vallomását okszerűen, a Pp. 206. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint értékelte. Számba vette az ítélkezési gyakorlat szerint a házassági életközösség megállapításának ismérveit, hangsúlyozva, hogy az életközösség tartalmi elemei együttesen, a felek életviszonyaival összefüggésben értékelhetők, kiszakítva vizsgálni bármely elemet, vagy egyes elemeknek döntő jelentőséget tulajdonítani nem szabad. Ezért önmagában nincs jelentősége annak, hogy a felperes a fia katonai szolgálata alatt a fia szobájában aludt, vagy, hogy a háztartási munkát ki végezte, ki fizette a számlákat, mintahogyan az sem ügydöntő, hogy a peres felek kifelé, harmadik személyek felé meddig vállalták fel együttélésüket. Mindezek a körülmények együttesen értékelendők.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok közül azonban helyesen tulajdonított jelentőséget a felek egyező, azon nyilatkozatának, miszerint egy hosszú folyamat eredménye volt az életközösség végleges megszakadása. Mivel pedig a peres felekkel egy háztartásban élő O.A. nevű gyermekük 2002. decemberétől határozta meg a háztartás elkülönült vezetését, és a felperes édesanyjának 2002. októberi halálát megelőző napokhoz kötötte a felperes azon közlését, miszerint el akar válni a férjétől, helytálló az elsőfokú bíróságnak az életközösség megszűnésének időpontjára tett megállapítása, azt az alperes fellebbezési érvei sem cáfolják.

Bár a felperes a bontóperben 2002. májusában határozta meg az életközösség megszűnésének időpontját, későbbi állításának helytállóságát az életközösség megszakadásának folyamat jellege alátámasztotta, ezért az elsőfokú bíróság csupán a bizonyítékok körében értékelte - nyilván nyomatékka - a májusi időpontra tett előadást. Ezért az ítélőtábla osztotta az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok mérlegelésével megállapított a házassági életközösség időtartamára vonatkozó döntését, amely pedig meghatározta a vagyonközösség időtartamát, és kiindulópontjaként szolgált a házastársi közös vagyon megosztásának.

2. Az ítéletábra nem találta alaposnak az alperesnek a ... személygépkocsi közös vagyonként történő elszámolását sérelmező fellebbezési érveit.

Az elsőfokú bíróság az alperes és O.I.K. által 2001. július 30. napján kötött megállapodás vonatkozásában helyesen állapította meg, hogy a felperes egyetértésének hiányában a felek közös ingóvagyonára vonatkozó egyoldalú rendelkezés miatt a házastársak egymás közötti jogviszonyában kötelmi jellegű megtérítési igényként kell kezelni a vagyontárgyra vonatkozó megosztási igényt. Ez pedig a ... személygépkocsi 1 100 000 Ft összegű eladási árának közös vagyonként történő elszámolását eredményezte a ... személygépkocsi vételárában.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a ... személygépkocsi vételár különbözete (1 650 000 Ft) az alperes ... Banknál kezelt bankszámlájáról került kifizetésre, mely összeg különvagyonni jellegét, illetve azt, hogy az O.I.K. tulajdonát képezte az alperes hitelt érdemlően - az őt terhelő bizonyítási teher ellenére - nem bizonyította.

Az alperes nem tudta igazolni azt sem, hogy a személygépkocsi lízingdíját a fia teljesítette, ezért az elsőfokú bíróság az alperes tulajdonaként nyilvántartott, és általa birtokolt személygépkocsit helyesen vette az alperes tulajdonaként számításba.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy bár életszerű az alperesnek az a hivatkozása, hogy a kedvezőbb hitelbírálat, illetve a kedvezőbb biztosítási díjtétel miatt célszerűbb volt a fiának az ő nevére személygépkocsit vásárolni, azonban a perbeli esetben a személygépkocsit nem a peres felek gyereke, hanem az alperes használta, a gépjármű az ő ingatlanán parkolt, amely cáfolja az erre vonatkozó előadás okszerűségét. Ugyanakkor az alperes nem adta indokát annak sem, hogy milyen okból került sor a 2001. július 30-ai megállapodás megkötésére, ennek hiányában pedig helytállónak tűnik az a felperesi hivatkozás, hogy az a kijátszását célozta.

Az alperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a felperes nem cáfolta meg a bontóper során az általa a személygépkocsi vonatkozásában tett, a perbeli nyilatkozatával egyező előadását, mivel a bontóperi iratokból megállapítható, hogy a felek között a közös megegyezést éppen a személygépkocsi elszámolásával kapcsolatos vita hiúsította meg (...-i Városi Bíróság 6.P.../2003/2. jegyzőkönyv, 6. oldal).

3. Az alperes alaptalanul sérelmezte a ... és Vidéke Takarékszövetkezetnél vezetett folyószámláján és a közös OTP folyószámlán kezelt összegek elszámolását. A házastársak pénzkezelésének módja, a peres felek számlái feletti rendelkezési jog alanyi köre érdektelen a megtakarítás közös, vagy különvagyonni jellege szempontjából. A peres felek ugyan házassági vagyoni szerződés hiányában is eltekinthetnek a vagyonszövetség megosztása során egyes vagyontárgyak tekintetében elszámolási (közös vagyoni) igényüktől, a perbeli esetben azonban a felperes kérte elszámolni a házassági életközösség megszűnésekor megtakarításokat, melyek vonatkozásában az alperest terhelte a bizonyítási teher a pénzüsszegek különvagyonni jellege, illetve avonatkozásban, hogy az, vagy annak egy része O.I.K. tulajdonát képezte. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Önmagában az a tény, hogy a közös nagykorú fiúgyermeknek rendelkezési joga volt az alperes számlája felett, a gyermek tulajdoni igényét nem támasztja alá. A számlaforgalom adataiból megállapítható, hogy O.I.K. részéről a számlára befizetés nem érkezett, a 2002. őszi befizetésekre vonatkozó alperesi állítást és O.I.K. tanúvallomását pedig cáfolta egyrészt O.A. tanúvallomása, másrészt annak életszerűtlensége is, mivel O.I.K. részére osztalék

kifizetésére az A. Bt. részéről nem került sor, a társaság számlás forgalma pedig egyéni betétként nem realizálódhatott.

4. Az ítéletábra nem találta alaposnak az alperesnek az ... Nyugdíjpénztárban meglévő megtakarítás közös vagyonként történő elszámolását sérelmező fellebbezési érveit sem.

Az elsőfokú bíróság helyesen közös vagyonként számolta el az alperesnek a befizetett nyugdíjpénztári megtakarítását, amelyet munkáltatója az alperes illetményéből a kiegészítő nyugdíjpénztári egyéni számlájára utalt.

A Csjt. 28.§-ának rendelkezései szerint valamely vagyontárgy a szerzés időpontja, jogcíme, a vagyontárgy jellege, illetve megszerzésének forrása alapján minősülhet különvagyonnak. A perbeli esetben az alperes a befizetés különvagyon jellegét megalapozó állítást nem tett, a bírósági gyakorlat pedig egységes abban, hogy a házastárs foglalkozásából származó jövedelem a vagyonközösséghez tartozik, és az abból származó megtakarítás is a házastársak közös vagyonát képezi.

Az alperes alaptalanul hivatkozott az önkéntes kölcsönös biztosító pénztárakról szóló 1993. évi XCVI. törvény 13. § (3) bekezdésére, amely szerint a pénztártag számláján elhelyezett összegekre sem a pénztártag hitelezői, sem kívülálló harmadik személy hitelezői nem tarthatnak igényt. A felperes ugyanis nem hitelezői igényt támasztott a befizetésekkel szemben, hanem tulajdonjogi igényt érvényesített, amely őt a Csjt. 27. § (1) bekezdése alapján megilleti.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy a nyugdíjpénztári megtakarítások, szolgáltatások lényege éppen abban áll, hogy a pénztártag (és ezáltal családja) megélhetéséhez biztosítson egyösszegű többletbevételt vagy járadékszerű kiegészítő jövedelmet a várakozási idő eltelte, vagy a nyugdíjkorhatár elérése után, mely speciális jelleg azonban a megtakarítás alvagyon (adott esetben közös vagyon) jellegét nem befolyásolja.

5. Az alperes alaptalanul vitatta a ...-i utcai ingatlan forgalmi értékét. Tévesen állította, hogy az elsőfokú bíróság a 2009. július 22. napján keltezett szakértői véleményre alapította döntését. A rendelkezésre álló iratokból ugyanis megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás berekesztését megelőzően aktualizálta az ingatlanra vonatkozó szakértői véleményt, a 2011. március 3. napján megtartott tárgyaláson (132. sorszámú jegyzőkönyv) Cs.T. szakértő kiegészítette a szakvéleményét, részletesen megindokolta és szakmai érvekkel alátámasztotta azt az álláspontját, hogy az ingatlan forgalmi értéke nem változott, mely véleményt a peres felek egyezően elfogadtak. A szakvélemény kiegészítése és az alperes fellebbezésének előterjesztése, de még a másodfokú határozathozatal között eltelt időben sem történt olyan gazdasági-, ingatlanforgalmi változás, amely a forgalmi értéket jelentősen befolyásolta volna, és indokolná a szakértő ismételt meghallgatását, az ingatlanforgalmi értékek korrekcióját.

6. Az alperes alaptalanul támasztott igényt a házassági életközösség megszűnését követően általa tartott B. és B. nevű kutyák tartási költségének megtérítése iránt.

Az elsőfokú bíróság az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVIII. törvény rendelkezésével összhangban, a beszerzett szakértői vélemény alapján vizsgálta a két kutya jellegét, és helyesen állapította meg, hogy azok nem haszonállatok, hanem részben őrző, jelző-, kedvtelésből tartott kutyáknak minősültek. Helyesen értékelte a kutyák birtoklásának tényéhez kapcsolódó nem vagyoni előnyöket is (az állat gazdájához

ragaszkodása, szeretete, hűsége), amelyek ellentételezéseként joggal várható el a közös tulajdonú kutyákat birtokában tartó és gondozó társtulajdonostól az állatok tartásával és gondozásával kapcsolatos költségek egyedüli viselése. Adott esetben ez az elvárás összhangba hozható az elsőfokú bíróság által felhívott Ptk. 140. § (1) bekezdésével és a Csjt. 31. § (5) bekezdésének második fordulata szerinti méltányosság elvével, ezért a következetes bírósági gyakorlat - ahogyan arra az elsőfokú bíróság is utalt - többnyire nem lát lehetőséget a kutyatartás költségeinek megtérítésére.

Megjegyzi az ítéletábra azt is, hogy a házastársi életközösség után a megtérítési igény csupán elévülési időn belül érvényesíthető.

7. Az alperes alaptalanul igényelte 1998. január 1. napjától az életközösség megszűnésének időpontjáig az általa kifizetett rezsiköltségek fele összegének megtérítését. Megtérítési igénye csak abban az esetben keletkezhett volna, ha bizonyítja, hogy a rezsiköltségeknek, azaz a felek közös adósságának a megfizetésére különvagyona terhére került sor, illet azonban az alperes még csak nem is állított. A közös adósság közös vagyonból történő megfizetése pedig megtérítési igényt fogalmilag nem keletkeztethet.

8. Az ítéletábra részben alaposnak találta a felperes csatlakozó fellebbezését a ...-i utcai ingatlan elszámolását illetően.

Az ítéletábra mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a felek ... szám alatti lakása az alperes önálló bérletének minősült, avagy sem. Az önálló bérlet fogalma sajátos családjogi kategória, amely a házastársak, illetve volt házastársak egymás közötti viszonyában alkalmazható. Jelentősége van a lakáshasználata szempontjából, továbbá házassági vagyoni jogi szempontból, ahol is ún. bérleti különvagyonnak minősül az értéke, függetlenül attól, hogy az arra jogosult házastárs bérleti jogviszonyát a házastársi életközösség megkezdése előtt, vagy annak fennállása alatt szerezte.

Az egységes bírósági gyakorlat szerint a szolgálati lakás annak a félnek az önálló bérlete, akinek szolgálati jogviszonyára tekintettel az kiutalásra került, ugyanakkor a munkaviszonyra tekintettel ún. bérlő kijelöléssel az együttélés alatt kapott lakás nem minősül önálló bérletnek.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás (az egymásnak némileg ellentmondó okiratok) alapján helyesen állapította meg a lakás szolgálati jellegét, és ezért helyesen bérleti különvagyonnak tekintette azt. Az alperes csatolta a ...-i Minisztérium igazolását, amelyből megállapítható, hogy a lakás bérleti jogáról történő lemondás miatt kifizetett térítési díj a ... utasítása alapján került megállapításra, annak kifizetéséről a ...-i Minisztérium gondoskodott, ezért az annak kifizetésekor hatályban lévő, a lakások elosztásáról és a lakásbérletről szóló 1/1971. (II.8.) Korm. rendelet 33. § (1) bekezdése, (2) bekezdésének c) pontja és a 88. § (1) bekezdésében foglalt szabályozásból az következik, hogy a lakás az igazolásnak megfelelően szolgálati bérlakás volt. Ellenkező esetben nem a ...-i Minisztériumot, hanem az önkormányzatot terhelte volna a bérlakás leadásáért fizetett térítési díj.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy ezt az álláspontot látszik alátámasztani az a tény is, hogy az önkormányzat a tájékoztatásában (60/F/2. alatti csatolmány) a felperest nem bérlőtársként, hanem a bérlővel együtt költöző hozzátartozóként nevesítette.

Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a 119 700 Ft alperesi különvagyoni jellegéről.

Mivel az ítéltábla a felperesnek az ingatlanra vonatkozó elsődleges csatlakozó fellebbezési kérelmét nem találta alaposnak, vizsgálta a másodlagos, az apai örökségre alapított különvagyoni igényét, amelyet nem talált alaposnak.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította különvagyona összecszerűségét, és a ... eladási árának a lakás vételárába történő felhasználását, ezért az alperes elismerése hiányában a felperesi különvagyoni igény megállapítására az elsőfokú bíróság helytállóan nem látott lehetőséget.

Ezt meghaladóan azonban alappal sérelmezte a felperes a csatlakozó fellebbezésében az ingatlanra vonatkozó elszámolást. A csatolt okirati bizonyítékokból megállapítható, hogy a ... szám alatti ingatlan és a hozzátartozó garázs vételára (mivel a felek 80 000 Ft szociálpolitikai támogatásban is részesültek) helyesen 710 700 Ft volt. Ezért az alperes megtérítendő különvagyona a szám alatti ingatlanban:

$$\frac{119\,700}{710\,700} = \frac{x}{2\,100\,000} \quad x = 353\,693 \text{ Ft}$$

Az alperes megtérítendő különvagyona a ...-i utcai ingatlanban pedig:

$$\frac{353\,693}{3\,080\,000} = \frac{x}{840\,000} \quad x = 2\,852\,509 \text{ Ft}$$

Az ingatlanok a vagyonközösség elszámolása során irányadó 24 840 000 Ft forgalmi értékén belül ezért az alperes megtérítendő különvagyona 2 852 509 Ft, a közös vagyon pedig 21 987 491 Ft.

9. Az ítéltábla nem találta alaposnak a felperesnek a vagyonmérlegbe az alperes különvagyónaként beállított (1/B/I.1.) ... frsz-ú utánfutó részben közös vagyonként történő elszámolására irányuló fellebbezési kérelmét.

A felperes maga sem vitatta, hogy az alperes az édesanyjától kapott - ezáltal az alperes különvagyont képező - utánfutót cserélte el B.J. utánfutójára. A tanúként kihallgatott B.J. az ügylet cserejellegét igazolta, mint ahogyan azt is, hogy értékkülönbözlet megfizetésére nem került sor. Mivel az utánfutó nem tekinthető a mindennapi közös életvitelt szolgáló, valamint szokásos mértékű berendezési és felszerelési tárgynak sem, nincs mód a Csjt. 28. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazása alapján a különvagyoni helyébe lépett vagyontárgy közös vagyoni jellege megállapításának, habár a felek házassági együttélése több mint 15 évig fennállt. Ennek hiányában pedig mivel a felek értékkülönbözletet nem fizettek, az újabb utánfutó is megtartotta a különvagyoni jellegét.

10. Az elsőfokú bíróság helytállóan rekesztette ki az elszámolásból a 21. tételszám alatt felvett öntözőberendezést. A felperes csupán állította, de a készpénzfizetési számlán feltüntetett adatokkal szemben nem bizonyította, hogy az „elcserélt” öntözőberendezést az alperes vásárolta, ezért annak közös vagyonként történő elszámolását a felperes előadásának életszerűsége nem tette lehetővé.

11. Az ítéltábla alaposnak találta a felperes csatlakozó fellebbezését a csemegekukorica termelésből befolyt pénz és a kapott állami támogatás elszámolása vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a kukoricatermelés bevételeinek és az állami támogatásnak a kifizetésére csupán az életközösség megszűnését követően került sor.

Az alperes nem vitatta, hogy a haszonbérleti szerződést ő kötötte, a nevére került kifizetésre a termelés bevétele és az állami támogatás összege, és nem tett vitássá annak összecszerűségét sem. Azonban azt állította, hogy a kukoricatermeléssel ténylegesen István Krisztián nevű fiuk foglalkozott, ezért a termelés tiszta bevétele és az állami támogatás is őt illeti. A csatolt okiratok és az alperesi nyilatkozat ismeretében az alperest terhelte a bizonyítási teher arra vonatkozóan, hogy az 1 925 066 Ft a fia tulajdonát képezi. Az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékokkal szemben O.I.K. tanúvallomására alapozta döntését, aki úgy nyilatkozott, hogy ő foglalkozott kukoricatermeléssel, melyből milliós bevétele keletkezett.

Az ítélet tábla az okirati bizonyítékokkal szemben a peres felek gyermekének a szűkszavú tanúvallomását nem találta elégségesnek a törvényi vélelem megdöntésére, ugyanis sem az alperes, sem a tanú nem adta még csak okszerű magyarázatát sem annak, mi okból került volna sor arra, hogy az alperes nevén történt a termelés.

Mindezek alapján az ítélet tábla a kukoricatermelésből járó és az állami támogatás összegét a vagyonmérlegbe az alperes oldalán állította be.

12. A felperes alaptalanul igényelte a fellebbezésében a pénzintézeteknél elhelyezett készpénz különbözet után kamat felszámítását.

Minthogy a közös vagyon megosztásának a módját a bíróság határozza meg, a megosztás folytán a felek valamelyikét terhelő értékkülönbözet megfizetése csak a bírósági ítéletben meghatározott teljesítési határidő elteltével válik esedékessé, a kötelezett pedig csak annak eredménytelen elteltével esik késedelembe, ezért az értékkülönbözet után kamatfizetési kötelezettség nem állapítható meg.

A házastársi közös vagyon méltányos megosztásának elve azonban lehetővé teszi, hogy bizonyos esetekben egyes vagyontárgyak (pl. készpénz) esetében a bíróság kamatot számoljon fel, minthogy a közös vagyon haszna a megosztásig csak az egyik félnél realizálódott. Csakhogy a felperes az elsőfokú eljárásban erre vonatkozó kamatigényt nem támasztott, ezért a másodfokú eljárásban a kamat, mint a közös vagyon hasznának megállapítása meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül a per indításának idején hatályban volt Pp. 247. § (1) bekezdés b.) pontja alapján.

Mindezekre tekintettel a vagyonmérleg az alábbiak szerint alakul:

I/A/I. Felperes ingatlan különvagyon:	elsőfokú ítélet szerint
---------------------------------------	-------------------------

I/A/II. Felperes megtérítendő különvagyon:	nincs
--	-------

I/B/1. I. r. alperes ingó különvagyon:	elsőfokú ítélet szerint
--	-------------------------

I/B/II. I. alperes megtérítendő különvagyon (csökkenés az elsőfokú ítélethez képest 3 214 336 - 2 852 509 = 361 527 Ft)	2 852 509 Ft
---	--------------

II. Közös vagyon

	Felperes	Alperes
1. ...-i utcai ingatlan (növekmény az elsőfokú ítélethez képest 21 987 491 -21 625 664 = 361 527 Ft)		987 491 Ft
2. kukoricatermelésből származó jövedelem (növekmény az elsőfokú ítélethez képest 1 925 066 Ft)		1 925 066 Ft
	<u>1 574 539 Ft</u>	<u>948 656 Ft</u>
Közös vagyon:		523 195 Ft
Az egy főre jutó összeg:		261 597,5 Ft
A felperesnél van:		- 15 687 058,5 Ft
Az alperesnél van:		+15 687 058,5 Ft

Az elszámolás pedig az alábbiak szerint alakul:

Az alperes tartozik:	
1. értékkülönbözetként:	687 058,5 Ft
2. csatorna díja:	40 500 Ft
3. vízbekötés:	<u>32 000 Ft</u>
Mindösszesen:	759 558,5 Ft
A felperesre eső rezszi költség:	<u>- 335 863 Ft</u>
Ennek eredményeként:	423 696 Ft
ami a felperest megilleti.	

Mindezekre tekintettel az ítéltábla a felperest megillető értékkiegyenlítés összegét 15 423 696 Ft-ra emelte fel, a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatva az elsőfokú bíróság ítéletét. Az ítéltábla egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, ideértve a perköltségre vonatkozó rendelkezést is.

Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött, és figyelembe véve a fellebbezési értékeket, valamint a peres felek pervesztességének-pernyertességének arányát, kötelezte az I. r. alperest a túlnyomórészt pernyertes felperes javára 190 000 Ft ügyvédi munkadíj megtérítésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg.

A felperes és az alperes személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illeték megtérítéséről a bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban

tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, illetve a 15. § (1) és (3) bekezdései, valamint a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött ugyancsak a peres felek pervesztessége-pernyertessége arányában, figyelembe véve, hogy a felperes csatlakozó fellebbezésének az illetéke az egyébként megállapítandó fellebbezési illetéknek a fele / Itv. 46.§ (4) bekezdés/.

Debrecen, 2011. november hó 08. napján

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk a tanács elnöke, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bírő

A kiadmány hitelül:

Kiadó